

Daria Puszyńska

1928–2017

БІОГРАФІЯ

Дарія Рихтицька народилась в 1928 році в західній Україні, біля підніжжя Карпатських гір, в місті Рожнятів. В 1944 році, зі своїми батьками і братом Ігорем, вона була вимушена залишити рідну країну та виїхати в пошуках порятунку від наступаючої армії. Сім'я перейшла через багато жорстких випробувань поки не знайшла захисту в Таборі Українських Переміщених Осіб в місті Регенсбург в Німеччині. В цьому місті Дарія закінчила навчання і зустріла свого майбутнього чоловіка — письменника Любомира Рихтицького. Вона написала свою першу поезію “Туга за Україною” коли їй виповнилось 16 років. В 1956 році, Дарія емігрувала в Сполучені Штати Америки зі своїм чоловіком і донею Тамарою. В 1970 році, мати-одиначка, вона продовжила навчання та отримала сертифікат вчителя. Протягом років вона обіймала різні посади працюючи в шпиталі та медичній лабораторії. Однак найбільший пріоритет вона надавала вихованню дітей — цій титанічній роботі вона віддавала всю свою енергію. Дарія була дуже активною в громадських організаціях, видавала матеріали і читала лекції підтримуючи роль жінок в боротьбі України за незалежність. В 1996 році, Дарія стала членкою Національного Союзу Українських Письменників. З під її пера вийшли сім збірок поезій. Свої поезії вона писала в стилі білого віршу.

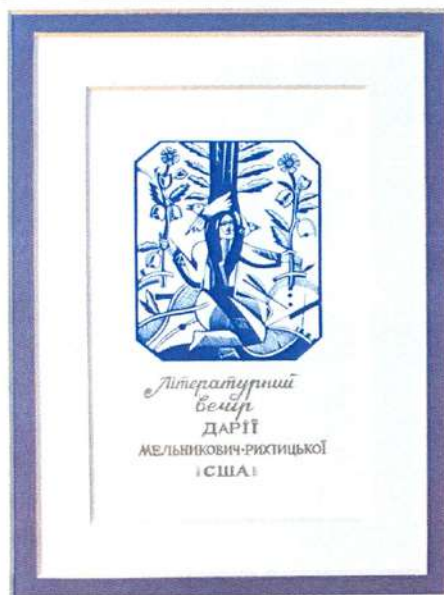
В глибокому смутку залишились діти: Тамара (Марко), Нестор і Ксеня (Володя), троє онуків: Віра (Ерік), Олесь (Лора) і Ліна, а також двоє правнучок— Ніна та Єва.

ПОЕЗІЯ — ЦЕ МУЗИКА ДУШІ

“Поезія завжди була магічною і священною силою під впливом якої я була від самого дитинства. Поезія для мене це сама сутність існування ... яка відкриває кожну грань людського буття, кожний нюанс людської емоції. Вона допомогла мені пережити розлуку з далекою Батьківщиною та надала духовну силу щоб перейти через свої власні переживання”.

Книги поезії: *Шовкова Косиця (1992),
Крижаний Цвіт (1995),
Кольори Вітру (1998),
Магія Вогню (2000),
Жага Справжнього (2002),
Спалах Іскри (2006),
Без Тебе — З Тобою (2009)*

ПОЕЗІЯ

Моя поезіє!
Не знаю
Звідкіля
Ти до мене
Прийшла,
Не знаю
Хто перший –
Ти чи я
Руку простягнув
Це не важне.
Я знаю,
Що здавна
У полоні
Твоїм я є . . .

Моя ти
Доленько рясна,
Недолею завітчана!
Ні на душі безхмарно,
Моє надхнення!
В твоїх акордах
Чутно кроки Бога,
Бо тільки
З рік пречистих
Пливе поезія життя. . .

І вже од серця
Зовсім одлягло,
Мовчу в зачаруванні,
Чекаючи тебе. . .
Ти струмом чародійности
У душу залягла,
Моя ти
Вірна посестро!
Який мізерний
Світ без тебе є! . .

ТРОЯНДИ

Троянди
В саду
Нагадують
Маму,
Будять
Спомини
Про неї,
І біль
Незбагнений
Поза моєю
Волею
Сковує
Душу мою ...

ОСОБИСТІ СПОГАДИ

Вона була турботливою мамою і бабусею яка часто варила і пекла багато домашніх страв. Особливо смачними їй вдавались бараболяні та яблучні пляцки.

Глибока любов до України охоплювала все її життя.

Довгі години провела вона з дітьми та онуками, допомагаючи їм готувати домашні завдання з української мови, історії і літератури. Декламування української поезії вголос, повторюючи багато разів, було нормою в родині Рихтицьких, особливо перед виступами в школі. Завдяки її героїчним зусиллям діти Тамара, Нестор і Ксеня стали тісно поєднаними зі своєю українською спадщиною. Мамина любов до читання передалась всій родині.

Дарина була дуже заповзятливою і любила подорожувати. Як тільки з'являлась можливість відвідати її найдорожчу Батьківщину, вона одразу пакувала чемодани і відлітала в Україну, проводячи там багато місяців. Вона насолоджувалась оперою, балетом, походами на місцеві ринки, стоянням в Новорічну Ніч на жорсткому морозі на Майдані Незалежності слухаючи виступи різних колективів, але найбільше — спілкуванням з місцевими людьми. Україна стала її другим домом і люди прийняли її як свою. Для неї це стало дійсним відродженням і поверненням додому. Вона брала участь в численних літературних читаннях в усіх регіонах України, а також в Європі. Особливо вона була рада зустрічам з молоддю, заохочуючи і наставляючи їх різними прикладами. Вона завжди була відкритою до нових ідей і намагалась знайти з усіма спільну мову відстоюючи своє бачення єдиної України.

Стиль і мода були часткою її *DNA* і її зовнішній вигляд часто відзначали. Також вона була активним фаном хокейної команди *Detroit Red Wings* та баскетбольної дружини *Pistons*, які завжди були її улюбленими. Вона часто дивилась ігри на телебаченні та насолоджувалась спостереженням численних баталій на стадіоні.

Дарина любила ходити пішки вулицями свого міста Воррен і часто ходила швидше, ніж її діти. Вона любила піццу *Buddy's*, морозиво *Mackinac Island Fudge*, а також Помаранчеву каву капуччіно від *General Mills*.

З ранніх років її страстю були танці. Познайомившись з Дариною, її чоловік Любомир мусив взяти уроки бальних танців щоб справити на неї враження і завоювати її прихильність. Її очі починали блищати коли на радіо звучала музика до фільму «Грек Зорба», зриваючи її з місця. Традиційний венгерський Чардаш також викликав її на танок і був її улюбленою музикою.

Ми, її діти, любимо спостерігати як вона читала свої вірші зі сцени, впевненість, яку вона випромінювала, з яким завороженням всі її слухали. Вона завжди буде жити в наших серцях!

МОЯ БАБУСЯ

Я думаю що досить багато моїх власних переконань, моє виховання і відчуття стилю прийшли до мене від моєї бабусі.

Моя суспільна активність розпочалась з написанням листа до власника баскетбольної дружини *Detroit Pistons*. Я мала лише 8 років на весні 1989 року. Бабуся просто не могла повірити що наші *Pistons* позбулися свого гравця Адріана Дентлі. Це було страшною і несправедливою помилкою. Адріан був скромним і працьовитим гравцем. Чому *Pistons* вислали його до *Dallas Mavericks*? Чим він завинив?

Ми з бабусею разом написали листа в якому намагались захистити нашого Адріана. Ми були просто зобов'язані протестувати, навіть якщо нас ніхто би не слухав. Це не стало останнім прикладом коли я брала в руку ручку і папір відчуваючи обурення та розчарування.

Родина для бабусі була надзвичайно важливою, але подібно до *Virginia Woolf*, вона кріпко вірила в ідею що «кожен має свій власний простір». Вона була переконана що кожній жінці належить власний творчий простір де була б змога покращити своє особисте внутрішнє життя, навіть якщо (і особливо якщо) коженденні відповідальності не залишають на це багато часу. Я глибоко вдячна своїй бабусі за її приклад і роблю все в своїх силах щоб передати це знання моїм донькам.

Але, я думаю, найбільш глибокий відбиток в моїм житті бабуся залишила навчивши мене бути другом, цінити відвертість, гумор і глибину почуття і вимагати це від інших. Так як робила вона сама. Коли я думаю про найдорожчих в моїм житті людей, я шукаю в них, а також в своїх найвідданіших друзях, тих самих якостей.

Вона розповідала чарівні історії. Вона вірила в духів. Вона ходила пішки на довгі прогулки. У неї був чудовий сміх. Вона була запальною людиною. Вона була моєю Бабусею.

